

HORVÁTH JENŐNÉ

Elmúlás

Sírod felett néma csend honol.
A virághalmaz már megfagyott.
Karjaid' gúzsba rakták,
A két szemed' lezárták,
A szíved már nem dobog.
Örökös házadban
Békében, csendben lakol.

Állok e hantok előtt,
Az égre nézek,
Mintha felhők szárnyán
Várnék üzenetet.
De fejem felett csak
Vadlibák húznak
Északról délre. Új tavakra,
Új vizekre szállnak.

Érzik, hogy közeleg a tavasz,
Mely új életet, új magvakat fakaszt.
De a fa, az élet fája,
Mely ezer sebből vérzik,
Mit egy szörnyű vihar kettétört,
Hiába éri meg a kikelet hajnalát,
Nem sarjaszt új életet soha már.

Visszavágyom

Mily értéktelen sokaknak e szó,
Lelkemnek mégis oly sokat mondó.
Visszavágyom régi otthonomba,
Nádtetővel tarkított falumba.

Vágytam én egy nagyvilági útra,
Gazdagnak lenni, ez volt a dolog nyitja.
Nem tudtam, mit jelent majd nékem
Elhagyni, kicsi falum, téged.

Szomorúfűz! Együtt növekedtem veled,
Mégis könnyen búcsút vettem tőled.
Mint a vándormadár, útra kerekedtem,
Az igazi kincset örökre elvesztettem...

Hiába van most cifra palotám,
Jut eszembe öreg nagyapám,
Hosszú nyelvű pipáját tömködté,
Karikába' szállt a füst felette.

Kasza éle villant hegyoldalon,
A harmatos fű rendre borult,
Szénaboglya gyúlt belőle
Állatoknak telelőre.

Lent a völgyben gulya legelt,
Csibész kutyám vélem hevert,
De oly szép még nem volt este,
Mint akkor volt a naplemente.

Nem kellett, hogy valaki altasson,
Mégis édes volt a pihenés a szürke takarón,
Fekhetek most bársony nyoszolyán,
Szememből az álom tovaszáll...

Szemem könnyét megtörlöm,
Míg múltamat féltőn felidézem.
Gondolatban ott vagyok – mint régen –,
Tarka lepkét kergetek a vadvirágos réten.

Vaddisznó-lesen

Nyári alkony borul a tájra, zizeg körülöttünk a búzagalász tábla. Az égen bárányfelhők fodroznak, és a domb alján épp most bukik le a nap. Imitt-amott egy pipacs zárja össze szirmát, a kék szarkaláb felénk fordítja sarkantyúját. Az erdő szélén a madarak hangos ricsajjal felreppennek, jelezve, hogy vad jár a közelben.

Én gyönyörködöm az est szépségében, a férjem pedig csak az erdőt látja, ahonnan a vadat a búzába várja. Egyszer csak galylyak reccsenése hallatszik, és az erdő szélén az első disznó megjelenik. Magamban számolom: egy, kettő, három... és ki tudja hány? A búza takarja a kisebb példányt. Majd mellettem meglepődve nézem az izgatott vadászt, aki már szinte a magáénak érzi a zsákmányt. Megnyúlt nyakkal, lélegzetvisszafojtva, fürkésző tekintettel figyel, és néha-néha nyel egyet. Ilyenkor az ádámcsutkája megmozdul, s nekem egy nagyot nevetni volna kedvem. Sajnos, nem tehetem, mert akkor holnap otthon ülhetek les helyett.

Hosszúnak tűnő ideig figyelünk, majd a fekete foltok eltűnnek a szemünk elől. Csak a távoli csámesogásuk hallatszik, miközben az est körülöttünk szürke fátylat sző. Ülünk, de már nem mozdulatlanul. A szúnyogok valcert játszanak, és bennünket dárdájukkal meg-megcéloznak. Erre már otthon gondoltam, és egy Chemotoxot a zsebembe csúsztattam, és ahogy most eszembe jutott, kárörömmel gondolom: adok én nektek, szúnyogok! Férjem azonban, mint akit áramütés ér, észreveszi, és a foga közül sziszegi:

– Azonnal tedd el, mert szagot kapnak, és elmennek! –

Kezem szára, nyakam köze, már szúnyog csípte púpoktól sajog. S egyszer, kedves vigaszként, a hold az égről ránk mosolyog.

A disznók elég közel jöttek, már jól lehet látni: hol az egyik, hol a másik a fejét felkapva figyel, mint aki gyanakszik. Talán nem is gyanakvás ez, hanem kihívás, mert két jószág egymásnak ront, és összemérve erejüket, hangos ordításuk megdermeszti a vért ereimben. A párom alig hallhatóan súgja:

– Verekedik a két kan. –

Pár métert előre kúszik a verekedők irányában, és iszonyú csattanás hasít a dobhártyámba. Mintha az egész búzatábla megindulna, eszeveszettül menekül a konda. Rémületemből felocsúdva látom, hogy férjem jelez a zseblámpával. Ez azt jelenti, hogy most már odamehetek. Elindulok remegő lábakkal és összeszorult szívvel.

Szánakozva nézem, ahogy a fekete jószág a haláltusáját vívja, és még körülötte meg-megmozdul a búza. Nézem, és arra gondolok, hogy még az előbb jóízűen csámcsogott... A szerencsés vadász lehajol, a kalapját a zsákmányra teszi, és diadaltól sugárzó arccal közli:

– Lehet az agyara vagy tizenöt centi... –

A múlt emléke

Még most is gondolok rád,
Pedig már az őszi köd
Ezernyi fátyla borítja a tájat.
A tavasz kibomló szépsége,
Nyárnak érlelő melege,
Virágnak mézédés illata,
Madarak trillázó, szép dala
Elröppen, mint színes falevél.
Hajamat borzolja őszi szél.